

Iggy Pop på Refshaleøen

I week-enden 11. -12. august var der en ny festival på Refshaleøen.

Festivalen hed "Haven" og er formodentlig et ordspil mellem at man er i en stor have, ihvertfald er man på et stort græsareal, og så ligger der et værtshus derude på området, hvor festivalen blev afholdt, som hedder "Baghaven" et mindre og meget hyggeligt sted med udsigt ud til havet og Langelinie på den anden side af vandet.

Det begyndte for mit vedkommende fredag morgen, jeg var ude og drikke morgenkaffe på "La Banchina" et andet skønt sted, som serverer dejlig mad og god kaffe, hver dag. Jeg undrede mig over alle de store hvide telte og presseninger, plus den megen til- og frakørsel af store lastbiler.

Før jeg fik set mig om, var jeg involveret, dels i at der pågik en musik- og madfestival, som jeg af en eller anden mærkelig grund intet havde hørt om, dels at jeg skulle deltage. Så heldig var jeg, inden jeg havde fået drukket morgenkaffen kl. 12 fredag.

Jeg hørte navnet Iggy Pop, og så kan det da nok være at jeg fik liv i kludene.

Jeg har mærkeligt nok aldrig været til koncert med Iggy Pop.

Jeg har været til koncert med: Lou Reed, David Bowie, Bob Marley, Beatles, Stones, Hendrix, Leonard Cohen, James Brown, Gasolin, Skousen/ Ingemann, Bisse, Folkeklubben, Alrune Rod, Savage Rose, Katinka, og Allan Olsen, og mange, mange flere... jeg kunne blive ved.

Men Iggy Pop, det havde egentlig aldrig ramt mig, at det var noget jeg skulle, men det skulle jeg så i den grad fredag aften.

Jeg var helt høj og tændt og stillede mig ved siden af en flok unge piger lidt bagude, men tæt nok på til, at jeg kunne se det hele.

På slaget 20 springer et energibundt af en mand ind på scenen, han eksploderer nærmest i et spring, rammer scenen og giver os en koncert, som er fuldstændig overvældende.

Pludselig hører jeg mig selv stå og skråle med på "La la la" og andre sange, som jeg ikke anede, at jeg kendte. Orkestret spillede så godt, og der var drøn på, og det var tight og ikke for højt. En kæmpeoplevelse at være i.

Der stod nogle unge piger lige foran mig, der var mere optaget af at råbe/tale med hinanden, mens de kiggede væk fra scenen, de var ikke optaget af musikken overhovedet. Dem om det de gik heldigvis efter et par numre.

Det var en lang og meget energisk koncert, spørg mig ikke hvad numrene hed, mit kendskab til Iggy Pop er ikke særlig godt. Der er store huller i min viden om rockmusik. Men Iggy Pop sluttede af med Wild Child, og vi skrålede med af hele vores hjerte. Sådan skal en rockkoncert være. Hold da op. Nu er jeg Iggy Pop fan.

Ved godt, at jeg sidste år syntes at det var Allan Olsen, der var Gud, men lige for tiden er det altså Iggy Pop, der er Gud.

Undskyld Allan

Kærlig hilsen Susanne